

Седемнайсета глава

Хеликоптерът се приземява на площадка, която се е появила преди секунди от недрата на планината. Наоколо не се виждат следи от човешко присъствие: няма пътища и сгради. Площадката заедно с хеликоптера бързо слиза надолу със скоростта на асансьор. След няколко минути спира. Вратите на хеликоптера се отварят. Непознатият слиза пръв и подканва Миро и Драгица. Те слизат замаяни от дългия полет – първо със самолет, след това с антигравитационен хеликоптер. Озовават се в просторен хангар, в който са наредени множество подобни летателни апарати. Има и такива със странна форма. Някои са и с внушителни размери, надхвърлящи няколко пъти размерите на аеробус.

Миро и Драгица се оглеждат в недоумение.

Чувстват се като мравки в това огромно съоръжение.

- Какво е това? - възкликва Драгица.

- Това е летището на базата – обяснява непознатият.

- Летище? Под земята? - чуди се Миро.

- Защо не? Тези летателни машини не се нуждаят от писта за засилване – продължава обясненията си непознатият. - Някои от тях са без земни двигатели и могат да излетят направо оттук, след като се отвори един голям люк в тавана на хангара. Онези, които са хибридни като хеликоптера, с който пристигнахме, се издигат с този асансьор и излитат от площадката му, след като излезе на повърхността.

- И тези чудовища ли излитат през люка? - пита Миро.

- Управлението им е много прецизно и няма

никакъв проблем да излетят оттам – казва непознатият.

Миро и Драгица се оглеждат още около минута.

Непознатият тогава ги повежда към една врата, близо до асансьора-хеликоптерна площадка. Вратата се отваря, след като непознатият поглежда към вградения скенер на ретината отдясно на вратата.

Влизат в широк коридор с много врати от двете му страни. В него е изключително оживено. Десетки мъже и жени излизат от различни врати и забързано отиват нанякъде, други се появяват от дъното на коридора и влизат в някои от вратите. Миро и Драгица забелязват, че на всички тези хора лицата са безлични като на придружителите на непознатия: те сякаш нямат лица!

- Хора без лица! - възкликва пак Драгица.

- Това са хора като мен и вас – казва спокойно непознатият.

- Какви ти хора! - вика Миро. - Тези нямат лица!

- Не знам какво виждате – непознатият продължава да говори спокойно, - но това са нормални хора, с нормални лица. Да не искате да видите холивудски актьори?

- Не, благодаря – казва Миро, - и те са такива.

Направени на конвейер.

- Това са хора, не са правени на конвейер – настоява непознатият.

- Разправяй ги тия на някой друг – казва пренебрежително Миро. - От вчера се мъчиш да ме убедиш, че това били хора. Не знам, дали и ти си човек, а не някакъв киборг или клонинг.

- Киборгите и клонингите са плод на болното въображение на вашите фантасти – настъпателно започва непознатият. - Те нямат ни най-малка представа колко трудно е да се създаде изкуствено интелигентно същество.

- А ти имаш ли? - пита Миро.

- Да, затова ти казвам това – продължава непознатият. - Всички технологии, които са познати на Земята, включително и извънземните технологии, не са в състояние да създадат напълно функциониращ изкуствен човек. Въпросът не е свързан само с биологията и химията, с електрониката и кибернетиката изобщо. За да постигнем това трябва да притежаваме технология, която е много по-напреднала, която може да „вкара“ душа в създаденото тяло. Това е почти непосилна задача.

- Душа ли? - сепва се Драгица. - Че като гледам тези без лицата, те нямат души.

- Казах, че това са хора – натъртва непознатият. - Имат души, както аз и вие.

- Не знаех, че ти имаш – ехидно го прекъсва Драгица.

- Вие, хората, сте доста примитивни – връща си го непознатият. - Ако не разбираш нещо, вземаш, че се подиграваш, сякаш знаеш всичко на света.

- Е-е, нали и ти беше човек? - прекъсва го Миро.

- Човек съм, но не от Земята – отговаря непознатият и продължава: - Та, вие, хората, сте склонни да омаловажавате всичко, което не ви е познато. Ако нямате достатъчно познания, не се мъчите да научите повече, а се присмивате на онези, които имат повече познания от вас. Знаете и да се оплаквате – извънземните искали да ви поробят, да ви експлоатират, да ви откраднат ДНК-то и какви ли не небивалици. А всичко това го говорите от невежество.

- Така е – съгласява се Миро. - И кой поддържа това невежество? Я ми кажи, защото съм невежа.

- Вие сами си го поддържате – отсича непознатият.

- Без ваша помощ? - пита Миро.

- Защо трябва някой да ви помага за нещо, което единствено вие можете да правите? - риторично пита непознатият. - Кой може да ви помогне да бъдете мързеливи и невежи? За това не е необходима помощ. Ако на някое дете не му се учи, колкото и да се мъчиш да го накараш да учи, няма да постигнеш голям успех. И да го наказваш, и да му правиш скъпи подаръци, нещата няма как да се променят. Просто детето не иска да учи, и това е!

- Какво? Искаш да кажеш, че ние, хората, сме това дете? - възмушава се Миро. - Че не искаме да учим и затова не сме напреднали достатъчно?

- Да, това искам да кажа – потвърждава непознатият. - И не само че не искате да учите, ами си държите на погрешните знания, разпространявате слухове, градите митове и сте толкова самонадеяни, че никой не е в състояние да ви разубеди. Как да ви обясним нещо, за което си мислите, че знаете всичко? За вас вселената е толкова позната, че ако някой се опита да промени схващанията ви, надават вой и го заклеят като дезинформатор.

- Виж какво – прекъсва го Миро. - Ако някой ти е казал, че си дезинформатор, не е излъгал. Може да е невежа, да не иска да се учи, но за това не е излъгал. От вчера многократно се убеждавам, че си такъв. На прост език казано, много си лъжлив.

- Лъжлив? - недоумява непознатият.

- Да, лъжлив! - твърдо заявява Миро. - Всяка твоя дума или не казва истината, или я заобикаля. Това си е лъжене.

В този момент до непознатия се приближава един човек без лице и му казва няколко думи на езика, който Миро и Драгица оприличават на бълнуване.

- Трябва да отидем при Винко Станс – казва

непознатият на Миро и Драгица.
- Винко Станс?! - възкликва Миро.

